

Regős Mátyás

Fedon, az istenek előtti

Nem láttunk ki soha az ablakon, a félhomályban éhesen játszottuk, hogy esernyő vagy a lyukas tető alatt, gyakran megpofoztál, de nem érdekelt.

A sötétből loptalak, nem árultam el senkinek a neved, ha villamos volt a szoba, én a padlót néztem, mert nem volt jegyed Fedon, te az én nevedet kiabáltad az utcán.

Öklöddel bordán ütöttél, mielőtt uzsonnáztunk, féltem tőle, nem hagysz nekem almát, egész nap téged hallgattalak, láda mélyén alma, ücsörögtem.

Kifordultál a kapun Fedon, mint akit háborúba küldtek, és a kapuban állok azóta is, mint akitől háborúba mentek el olyan messzire, aminek nincsen vége.

Senki nem ér a bordáimhoz, nem követeli az almát, majdnem minden nap utazom igazi villamossal, és megszoktam, hogy nem csapkodják pirosra az arcom.

Nézem a világ végét, városait és asszonyait a valódi ég alatt, a szobába nem megyek vissza nélküled, és a helyedre lépő Isten ládájába belezuhog az eső.